U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Marie Žižkové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi tímto úřadem a **Okresním soudem v Kladně** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 123 C 29/2011, o zaplacení částky 52 357,05 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.,** se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČO 60193336, a žalovaného **J. P.**,

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 52 357,05 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 123 C 29/2011, **je soud**.

II. Usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 13. 5. 2011, čj. 123 C 29/2011 - 35, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 29. 9. 2011 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále také jen „zákon č. 131/2002 Sb."), mezi ním a Okresním soudem v Kladně (dále též „okresní soud") ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 123 C 29/2011.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 15. 3. 2011 u Okresního soudu v Kladně žalobu, jíž se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit jí částku 52 357,05 Kč s příslušenstvím. V žalobě uvedla, že žalovaný byl na základě žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací ze dne 21. 9. 2005 v době od 8. 10. 2009 do 7. 1. 2010 účastníkem mobilní telefonní stanice č. X. Podle „článku 11" (správně 15) Všeobecných podmínek žalobkyně pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací prostřednictvím pevných sítí účinných od 1. 3. 2007 (dále jen „Všeobecné

podmínky“) bylo žalovanému umožněno, aby si od třetích subjektů objednal prostřednictvím sítě žalobkyně „služby třetích stran“ nebo též „služby obsahu“. Poskytovatelé služeb třetích stran (zde Agmo cz, s. r. o., GTS Novera, BAUER MEDIA, v. o. s.) souhlasili, aby žalobkyně platby od účastníků vybírala, což vyplývá také z textu „Informace o službách třetích stran“ obsaženém v tzv. Souhrnných účtech (vyúčtování). Podle „článku 11.3“ (správně 15.3) Všeobecných podmínek si zákazníci tyto služby objednávají voláním „na speciální čísla s jasně definovaným předčíslím (zejména 901, 902, 906, 909)“, která jsou zpoplatněna zvláštní sazbou. Žalovaný se „okamžikem objednání těchto služeb“ zavázal uhradit cenu za tyto služby „výlučně“ žalobkyni. Protože žalovaný využil služeb třetích stran, byly mu za dané telefonní číslo vyúčtovány částky: za období od 8. 10. 2009 do 7. 11. 2009 ve výši 55 306 Kč, za období od 8. 11. 2009 do 7. 12. 2009 ve výši 11 798 Kč a za období od 8. 12. 2009 do 7. 1. 2010 ve výši 4740 Kč. Dlužná částka 55 306 Kč byla snížena o přeplatek za minulé období ve výši 19 486,95 Kč. Žalovaný tyto služby v celkové výši 52 357,05 Kč neuhradil ani poté, co žalobkyně jejich zaplacení upomínala dopisem ze dne 26. 1. 2010. Žalobkyně dále uvedla, že oprávněn rozhodnout ve věci je soud, a to vzhledem k ustanovení § 2 písm. n) zák. č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, neboť služby obsahu jsou sice poskytovány prostřednictvím sítí či služeb elektronických komunikací, ale nejsou to služby elektronických komunikací. Poukázala přitom na usnesení zvláštního senátu ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. Konf 99/2009, vydané v obdobné věci.

Okresní soud v Kladně usnesením ze dne 13. 5. 2011, čj. 123 C 29/2011 - 35, řízení zastavil (výrok I.) a věc postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a že soudní poplatek ve výši 2100 Kč bude vrácen žalobkyni (výrok IV.). Okresní soud mimo jiné uvedl, že podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem na straně druhé, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zák. o elektronických komunikacích je komunikační činností mimo jiné poskytování služeb elektronických komunikací. Výkladem ustanovení § 2 písm. n) zák. o elektronických komunikacích pak dovodil, že službou elektronických komunikací je „i volání na speciálně zpoplatněná čísla provozovaná osobou odlišnou od žalobce, je-li žalobce oprávněn k zaplacení tohoto volání“, neboť tyto služby nespadají pod výjimku uvedenou v tomto ustanovení. Uzavřel, že ve věci není dána pravomoc soudu, když příslušný rozhodnout ve věci je Český telekomunikační úřad. Unesení nabylo právní moci dne 23. 6. 2011.

Český telekomunikační úřad (dále také jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí negativního kompetenčního sporu, neboť odmítá svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu. V návrhu nejprve rekapituloval ustanovení zákona o elektronických komunikacích, která definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor [zejména § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 odst. 1] a zdůraznil, že podle § 2 se službou elektronických komunikací rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize,* ***s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací*** *nebo vykonávají redakční dohled*

nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací". Uvedl, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 52 357,05 Kč s příslušenstvím za tzv. služby třetích stran nebo též služby obsahu, které nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikací, nýbrž službami, které nabízí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací. Žalobkyně není poskytovatelem služeb třetích stran, ale pouze umožňuje přístup k těmto službám, zajišťuje provoz mezi volajícím v jeho síti a poskytovatelem služeb třetích stran (v daném případě to byly společnosti Agmo cz, s. r. o., GTS Novera, BAUER MEDIA, v. o. s.), zajišťuje pro poskytovatele výběr plateb za jimi poskytnuté služby, přitom však neodpovídá za obsah a kvalitu těchto služeb. Protože služby, ohledně jejichž úhrady je veden tento spor, nejsou službami elektronických komunikací, není úhrada za tyto služby povinností uloženou § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a navrhovatel nemá dle § 129 odst. 1 citovaného zákona pravomoc o této povinnosti rozhodnout. Odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 – 7, vydané v obdobné věci a uzavřel, že k rozhodnutí ve věci je příslušný Okresní soud v Kladně.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. 1. 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb.
Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.
a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy,
b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Okresní soud v Kladně v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „*Úřad*") je zřízen dle § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále také jen „zákon o elektronických komunikacích") jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve

věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“*

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: *“Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“*; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích “*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (*„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí *„služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení *„pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalovaného naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, šlo – li by o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze všeobecných podmínek žalobkyně účinných od 1. 3. 2007, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran (bod 15.3) a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran (body 15.1 a 15.4). Z těchto ustanovení vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu - Souhrnné účty za telefonní číslo X ze dne 8. 11. 2009 (za zúčtovací období 8. 10. 2009 – 7. 11. 2009), ze dne 8. 12. 2009 (za zúčtovací období 8. 11. 2009 – 7. 12. 2009) a ze dne 8. 1. 2010 (za zúčtovací období 8. 12. 2009 – 7. 1. 2010) - vyplývá, že žalovanému byly vyúčtovány částky za služby třetích stran, a to ve výši 55 306 Kč (poskytovatelé Agmo cz, s. r. o. a GTS Novera), ve výši 11 798 Kč (poskytovatelé Agmo cz, s. r. o., BAUER MEDIA, v. o. s. a GTS Novera) a ve výši 4740 Kč (poskytovatel Agmo cz, s. r. o.).

Telefonní číslo je podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 117/2007 Sb., o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací (prováděcí vyhlášky k zákonu o elektronických komunikacích) „*část mezinárodního čísla, která následuje po kódu země a která stanovuje v národním formátu adresu koncového bodu sítí uvedených v § 3 pro přístup ... ke službám elektronických komunikací poskytovaným prostřednictvím těchto sítí*“. Podle § 5 odst. 3 a bodu 7 přílohy č. 1 citované prováděcí vyhlášky počáteční číselná trojkombinace charakterizuje telefonní čísla pro přístup ke službám elektronických komunikací

s vyjádřenou cenou; pro počáteční trojčíslí 900 se takovými službami rozumí zejména obchodní, odborné, inzertní a soutěžní služby.

Navrhovatel kompetenčního sporu (Český telekomunikační úřad) vydává podnikatelům oprávnění k telefonním číslům v souladu se zákonem o elektronických komunikacích; z úřední činnosti je mu tak známo, jaký druh služby je u konkrétního čísla poskytován. Jak z databáze navrhovatele vyplývá, volaná čísla počínající kombinací 900 nebyla přidělena žalobkyni (společnosti Telefónica Czech Republic, a. s.), ale tato čísla byla Českým telekomunikačním úřadem přidělena odlišným tj. třetím osobám (v posuzovaném případě společnostem Agmo cz, s. r. o., BAUER MEDIA, v. o. s. a GTS Novera, dále též jen *„poskytovatelé služby obsahu"*).

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, které byly žalobkyní účastníkovi zpřístupněny po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně, po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalovanému) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací, žalobkyně *„služby obsahu"* sama neposkytla, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovaným a poskytovatelem služby obsahu.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal žalovaným využité služby za odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které dle stejného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací; spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatelů služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první a příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalovaném zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu (výběr ceny dle bodu 15.1 a 15.3 všeobecných podmínek) je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní, jak žalobkyně ostatně sama uvádí v žalobním návrhu, přičemž odkazuje na text „Informace o službách třetích stran" obsažený v tzv. Souhrnných účtech (vyúčtování).

V posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací, z pravomoci soudů se tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány."*

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.) a současně tak potvrdil dřívější judikaturu zvláštního senátu (zejména sp. zn. Konf 99/2009, Konf 4/2011), od níž neshledal důvodu se odchýlit. Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil

rozhodnutí okresního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje, a kterým pravomoc soudu k projednání věci popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Kladně pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. března 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu